

Evaluarea la valoarea justă

Avantaje și dezavantaje

Autori: Moraru Robert-Andrei și Necula Cristina

ACADEMIA DE STUDII ECONOMICE DIN BUCUREȘTI
CIG, anul I, grupa 613

Profesor coordonator: Prof. univ. dr. Săcărin Marian

Rezumat:

Valoarea justă este un concept pur contabil pe care evaluatorii profesioniști și organismele care îi reprezintă au încercat să-l analizeze și să-l stăpânească, găsindu-i corespondențe clare în practică.

În obiectivele sale, IFRS 13 stabilește în mod clar că valoarea justă este o măsurare bazată pe piață și nu o evaluare specifică entității. Această premisă pătrunde în întreaga abordare a determinării valorii juste a activelor și datoriilor și face ca activul sau datoria și piețele aferente să fie centrul abordării la data evaluării. În consecință, valoarea justă ar trebui să se bazeze pe un preț observabil, în măsura în care este posibil. Cu toate acestea, în multe cazuri un astfel de preț poate să nu fie disponibil, iar determinarea valorii juste se va baza pe utilizarea tehnicilor de evaluare.

Valoarea justă este prețul care, la data evaluării, ar fi primit din vânzarea unui activ sau plătit pentru transferarea unei datorii în cadrul unei tranzacții normale între participanții de pe piață.

Valoarea justă rămâne un concept important, definitoriu al normelor contabile actuale. Ea le conferă calitate noi, de reflectare a realității economice privind entitatea și activele sale. Face să crească rolul profesionistului contabil care devine un veritabil consultant al entității, implicându-se în gestiunea acesteia și care poate oferi comunicări relevante către piața de capital și alți utilizatori ai informației contabile.

Evaluarea la valoarea justă și IFRS 13 sunt importante în contabilitate, deoarece permit entităților să raporteze informații financiare precise și relevante, care pot fi utilizate de investitori și alți utilizatori ai informațiilor financiare pentru a lua decizii informate cu privire la investiții.

Iar ca orice procedeu important acesta a primit atât aprecieri cât și critici, având numeroase avantaje, dar și dezavantaje.

Cuvinte-cheie: valoare justă, IFRS 13, tehnici de evaluare, entitate, active, datorie.

„Un economist este un expert care va ști mâine de ce lucrurile prezise de el ieri nu s-au întâmplat azi.” Laurence J. Peter¹

1.1. Introducere

Contabilitatea este știința și arta stăpânirii afacerilor, care se ocupă cu măsurarea, evaluarea, cunoașterea, gestiunea și controlul activelor, datoriilor și capitalurilor proprii, precum și a rezultatelor obținute din activitatea persoanelor fizice și juridice. S-a născut odată cu economia de subzistență a lumii primitive, desenele din peșterile rupestre nefiind altceva decât forme incipiente ale „socotelilor”.

¹ Laurance Johnston Peter (16 septembrie 1919 – 12 ianuarie 1990) a fost un educator și „ierarholog” canadian renumit pentru formularea principiului Peter.

De atunci, contabilitatea este într-o continuă dezvoltare, la acest proces având un aport ridicat și Standardele Internaționale de Raportare Financiară, încă de la prima apariție, în 1973, când erau cunoscute sub denumirea de Standardele Internaționale de Contabilitate.

O importanță ridicată în contabilitatea modernă o are și procedeul de evaluare la valoarea justă, care le permite persoanelor juridice să își evalueze cât mai corect afacerea.

În obiectivele sale, IFRS 13 stabilește în mod clar că valoarea justă este o măsurare bazată pe piață și nu o evaluare specifică entității. Această premisă pătrunde în întreaga abordare a determinării valorii juste a activelor și datoriilor și face ca activul sau datoria și piețele aferente să fie centrul abordării la data evaluării. În consecință, valoarea justă ar trebui să se bazeze pe un preț observabil, în măsura în care este posibil. Cu toate acestea, în multe cazuri, un astfel de preț poate să nu fie disponibil, iar determinarea valorii juste se va baza pe utilizarea tehnicilor de evaluare.

Valoarea justă este un concept pur contabil pe care evaluatorii profesioniști și organismele care îi reprezintă au încercat să-l analizeze și să-l stăpânească, găsindu-i corespondențe clare în practică.

IFRS 13, Evaluarea la valoarea justă, se aplică atunci când un alt IFRS solicită sau permite utilizarea de evaluări la valoarea justă.

Procedeul de evaluare la valoarea justă și particularități ale acestuia sunt prezentate în continuare.

1.2. Bazele de evaluare prevăzute de cadrul conceptului de raportare financiară (2018).

Cadrul conceptual de raportare financiară stabilește conceptele care stau la baza întocmirii și prezentării situațiilor financiare pentru utilizatorii externi. De asemenea, acesta are ca scop furnizarea unei baze comune, care să permită elaborarea de standarde coerente. Acest cadru nu constituie un standard, iar dacă există un conflict între acesta și un standard, cerințele standardului primează asupra celor din cadrul conceptual.

Cadrul conceptual prevede următoarele două baze de evaluare a elementelor din situațiile financiare:

- Costul istoric

Costul istoric al unui activ reprezintă valoarea costurilor angajate pentru achiziția sau crearea sa, ceea ce cuprinde contrapartida plătită și costurile de tranzacționare. Costul istoric al unui activ este adus la zi pentru a se reflecta consumarea resurselor economice aferente acestuia (amortizarea), sumele încasate care sting în parte sau în totalitate activul, efectele unor evenimente care antrenează deprecierea activului și capitalizarea dobânzilor legate de finanțare.

Costul istoric al unei datorii reprezintă valoarea contrapartidei primite în contul acesteia, mai puțin costurile de tranzacționare. Costul istoric al unei datorii este adus la zi pentru a se reflecta îndeplinirea obligațiilor, efectul evenimentelor care majorează valoarea obligației de transfer de resurse economice și capitalizarea de dobândă legată de partea sa financiară. O modalitate de evaluare la costul istoric este aceea a costului amortizat.

- Valoarea actuală

Valoarea actuală oferă o informație care reflectă condițiile de la data evaluării. Spre deosebire de costul istoric, aceasta nu are la bază prețul unei tranzacții.

Ea se împarte în:

- valoarea justă;
- valoarea de utilitate;
- valoarea de decontare/rambursare;
- costul curent/actual.

Dintre toate valorile care determină obiectul evaluării contabile, cea mai utilizată este costul istoric, pentru că constituie o măsură incontestabilă și ușor verificabilă a elementelor de active, datorii, capitaluri proprii, venituri și cheltuieli. Spre deosebire de costul istoric, celelalte valori sunt, prin natura lor, subiective, adică se bazează pe estimările efectuate de o persoană calificată. Aceasta a preluat informațiile obiective și, prin metode consacrate de evaluare, a transpus metodologic aceste date.

1.3. Definirea conceptului

Conceptul de valoare justă pătrunde pe un vast plan contabil la sfârșitul sec. XX, deși existența sa era confirmată cu trei secole înainte în țările europene importante și în lumea anglo-saxonă. Expresia de valoare justă a fost folosită pentru prima dată în anul 1953 de către revista Accounting Research² în legătură cu reevaluările din bilanțul contabil.

Primele reguli ale IASB³ care au legătură cu valoarea justă au apărut în anul 1995, în cadrul IAS⁴ 32 Instrumente financiare: prezentare și descriere a instrumentelor financiare.

Valoarea justă este prețul care, la data evaluării, ar fi primit din vânzarea unui activ sau plătit pentru transferarea unei datorii în cadrul unei tranzacții normale între participanții de pe piață.

Prin urmare, acest termen este traducerea expresiei anglo-saxone „fair value”, care, din punct de vedere literar, corespunde mai degrabă valorii sincere sau valorii loiale.

Valoarea justă este o evaluare în funcție de piață, și nu o evaluare specifică entității.

1.4. IFRS 13: Valoarea justă

În mai 2011, Consiliul pentru Standarde Internaționale de Contabilitate a emis IFRS 13, ce definește valoarea justă și înlocuiește dispoziția inclusă în standarde individuale.

Pentru a îmbunătăți consecvența și comparabilitatea evaluărilor la valoarea justă și ale prezentărilor de informații conexe, prezentul IFRS a stabilit o ierarhie a valorii juste care clasifică pe trei niveluri datele de intrare pentru tehnicile de evaluare utilizate pentru evaluarea valorii juste.

1. Date de intrare de nivelul 1

Datele de intrare de nivelul 1 sunt prețuri neajustate pe piețe active pentru active și datorii identice, la care entitatea are acces la data de evaluare. Un preț cotat pe o piață activă oferă cea mai fiabilă dovadă a valorii juste și trebuie utilizat ori de câte ori este disponibil, fără ajustări, pentru evaluarea valorii juste. Prin urmare, la nivelul 1 se pune accent pe:

- a) piața principală pentru activ sau datorie sau, în absența unei piețe principale, cea mai avantajoasă piață pentru activ sau datorie;
- b) măsura în care o entitate poate încheia o tranzacție pentru activ sau datorie la prețul de pe piață respectivă la data de evaluare.

2. Date de intrare de nivelul 2

Datele de intrare de nivelul 2 sunt date de intrare diferite de prețurile cotate incluse la nivelul 1, care sunt observabile direct sau indirect pentru activ sau datorie. Acestea includ:

² Jurnal de cercetare contabilă

³ Din eng. International Accounting Standards Board

⁴ Din eng. International Financial Reporting Standards

- a) prețurile cotate pentru active sau datorii similare pe piețe active;
- b) prețurile cotate pentru active sau datorii identice sau similare pe piețe care nu sunt active;
- c) alte date de intrare decât prețurile cotate care sunt observabile pentru activ sau pentru datorie;
- d) date de intrare coroborate de piață.

3.3. Date de intrare de nivelul 3

Datele de intrare de nivelul 3 sunt date de intrare neobservabile pentru activ sau datorie.

Datele de intrare neobservabile trebuie utilizate pentru evaluarea valorii juste în măsura în care nu sunt disponibile date de intrare observabile, permițând astfel existența unor situații în care activitatea pe o piață pentru activ sau datorie este redusă, sau chiar inexistentă, la data de evaluare.

O entitate trebuie să utilizeze tehnici de evaluare corespunzătoare circumstanțelor și pentru care există date suficiente pentru evaluarea valorii juste, maximizând utilizarea datelor de intrare observabile relevante și minimizând utilizarea datelor de intrare neobservabile.

- 1) Abordarea bazată pe piață utilizează prețurile și alte informații relevante generate de tranzacțiile de pe piață care implică active, datorii sau un grup de active și datorii identice sau comparabile, cum ar fi o întreprindere. Aceasta este valoarea pe care un bun ar obține-o pe piața deschisă, dacă ar fi vândut în condiții normale de piață. Este considerată cea mai comună și relevantă valoare în multe situații.
- 2) Abordarea bazată pe cost reflectă valoarea care ar fi necesară în acel moment pentru a înlocui capacitatea de serviciu a activului. Aceasta este valoarea pe care o persoană ar cheltui pentru a înlocui bunul cu unul nou de aceeași valoare. Este utilă în cazul în care un bun trebuie înlocuit sau reparat și se dorește evaluarea costului.
- 3) Abordarea pe bază de venit transformă valorile viitoare într-o singură valoare curentă. Când se utilizează abordarea pe bază de venit, evaluarea la valoarea justă reflectă așteptările actuale ale pieței privind acele valori viitoare.

1.5. Legătura dintre evaluarea la valoare justă și fluxurile de numerar

Evaluarea la valoarea justă a unei afaceri sau a unei proprietăți se bazează în mod obișnuit pe fluxurile de numerar viitoare așteptate generate de activitatea respectivă. Prin urmare, există o strânsă legătură între evaluarea la valoarea justă și fluxurile de numerar.

O metodă comună utilizată pentru a evalua o afacere sau o proprietate este metoda fluxului de numerar actualizat, care se bazează pe estimarea fluxurilor de numerar viitoare și pe aplicarea unei rate de actualizare pentru a lua în considerare costul de oportunitate al banilor.

De exemplu, în cazul evaluării unei afaceri, evaluarea la valoarea justă ar putea fi calculată prin estimarea fluxurilor de numerar viitoare ale afacerii și aplicarea unei rate de actualizare pentru a obține valoarea actuală a acestor fluxuri de numerar. În cazul proprietăților imobiliare, evaluarea la valoarea justă ar putea fi bazată pe fluxurile de numerar generate de proprietatea respectivă, cum ar fi chiriele sau veniturile din vânzări, și pe estimarea valorii de piață a proprietății în funcție de compararea cu alte proprietăți similare.

În general, evaluarea la valoarea justă și fluxurile de numerar sunt interdependente și se influențează reciproc. O evaluare mai precisă a fluxurilor de numerar viitoare ar duce la o evaluare mai precisă a valorii juste a unei afaceri sau proprietăți, iar o evaluare mai precisă a valorii juste ar putea ajuta la o mai bună estimare a fluxurilor de numerar viitoare.

În domeniul evaluării, nivelurile valorii juste sunt utilizate pentru a determina valoarea corectă sau justă a unui bun sau a unei proprietăți. Aceste niveluri sunt utilizate pentru a evalua proprietăți precum terenuri, imobile, autovehicule, bijuterii și alte active valoroase.

1.6. Avantaje

- ✓ Această metodă de contabilitate oferă mai multă precizie în ceea ce privește evaluările curente ale activelor și datoriilor. În cazul în care se preconizează că prețurile vor crește sau vor scădea, evaluarea poate face același lucru.
- ✓ În contextul celor mai importante caracteristici calitative ale informației contabile, și anume relevanța și fiabilitatea, valoarea justă este instrumentul de măsură cel mai pertinent, mai ales pentru instrumentele financiare, pentru care în general se pot obține informații suficient de fiabile. Spre exemplu, valoarea justă permite un tratament contabil fiabil pentru operațiile de acoperire a riscului de curs valutar.
- ✓ Poate fi utilizată pentru a reflecta fluctuațiile pieței și a evita supraevaluarea sau subevaluarea activelor sau datoriilor.
- ✓ Poate fi utilizată în scopuri contabile și de raportare financiară pentru a oferi informații utile investitorilor și creditorilor. Astfel, investitorii apreciază în mod deosebit conceptul în luarea deciziilor lor, pentru că el reflectă opinia piețelor și traduce mai bine valoarea actuală a fluxurilor monetare viitoare. Este deci orientată spre previziune.
- ✓ Permite o mai bună comparabilitate a activelor fungibile, îndeosebi a instrumentelor financiare. Acestea sunt transformate în valori actuale, indiferent de data inițială a înregistrării lor în conturi.
- ✓ Poate fi utilizată pentru a evalua performanța activelor în timp, prin urmărirea evoluției valorii lor la valoarea justă.
- ✓ Poate fi utilizată în procesul de evaluare a riscurilor și a profitabilității investițiilor.
- ✓ În loc de o valoare istorică a costurilor, care nu este întotdeauna exactă pe o perioadă lungă de timp, contabilitatea la valoarea justă urmărește cu precizie toate tipurile de active, de la echipamente la clădiri și chiar terenuri. Acest lucru îl face cel mai larg acceptat standard de contabilitate, deoarece prețurile afișate, deși încă exacte ca valoare, nu sunt aceleași din cauza inflației monetare.
- ✓ Oferă o coerență a gestiunii active a riscurilor financiare. Astfel, băncile mai ales pot să-și gestioneze cotidian riscul ratei dobânzii și riscul de schimb valutar.
- ✓ Îmbunătățește controlul managerilor asupra patrimoniului entității. Aceasta s-ar putea realiza în condițiile în care situațiile financiare, în integralitatea lor, ar fi evaluate la valori juste. Astfel managerii ar avea la dispoziție o bază de date prețioasă pentru calculul și controlul unor indicatori prin care se poate spori valoarea pentru acțiuni, cum este EVA⁵.

⁵ Din eng. Economic Value Added

1.7. Dezavantaje

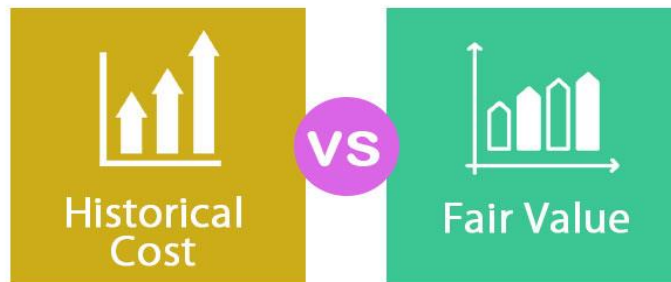

- ❖ Deoarece valoarea justă este o evaluare bazată pe piață, ea este evaluată utilizând ipotezele pe care participanții de pe piață le-ar utiliza în determinarea prețului activului sau datoriei, inclusiv ipotezele privind riscul. Ca urmare, intenția unei entități de a păstra un activ sau de a deconta sau a onora în alt fel o datorie nu este relevantă pentru evaluarea valorii juste.

- ❖ Poate fi dificil să se stabilească o valoare justă în cazul activelor sau datoriilor care nu se tranzacționează pe piață sau care au o valoare subiectivă.
- ❖ Creează dificultăți în determinarea rezultatului distribuibil. Noile valori ale activelor, datoriilor și capitalurilor proprii sunt valori potențiale, latente. În plus, valorile lor de piață sunt volatile.
- ❖ Poate fi influențată de factori subiectivi, cum ar fi judecata evaluatorului și interpretarea datelor disponibile.
- ❖ Valoarea justă nu oferă întotdeauna o informație fiabilă. Altfel spus, este dificil să se calculeze de către personalul entității fără aportul unui expert în evaluare, mai ales în cazul entităților necotate, pentru care piața de capital nu dă niciun indiciu.
- ❖ Poate fi mai costisitoare decât alte metode de evaluare.
- ❖ Avantajează una dintre categoriile de utilizatori ai informației contabile, și anume investitorii. Acesta pentru că oferă, în primul rând, informații privind performanțele bursiere ale entității, însă acestea nu-i privesc direct pe ceilalți utilizatori de informații, care ar avea dreptul să primească informații implicite sau explicite specifice lor.
- ❖ Poate fi greu de aplicat în cazul activelor și datoriilor cu caracteristici unice sau specifice, cum ar fi proprietățile imobiliare sau mărfurile.
- ❖ Oferă o viziune pe termen scurt asupra situației financiare a entității. Deși anticipativă, metoda nu reflectă situația financiară pe termen lung, ci pe termen scurt și mediu. Aceasta pentru că valorile curente obținute prin previziune țin seama de informațiile existente la data estimării, dar circumstanțele avute în vedere se pot modifica, iar odată cu ele și valorile previzionate.
- ❖ Determinarea valorii juste poate fi uneori dificilă. Atunci când nu există suficienți cumpărători și vânzători, poate fi dificil să se determine valoarea justă.

1.8. Valoarea justă în comparație cu costul istoric.

Ambele concepte reprezintă sisteme de evaluare a elementelor situațiilor financiare, însă costul istoric are la bază și principiul prudenței, care îi asigură fair play-ul.

Valoarea justă și costul istoric nu se elimină unul pe celălalt, ci dimpotrivă, se completează, fiecare prezentând avantaje și dezavantaje.

De exemplu, valoarea de piață, exprimată de valoarea justă, este adesea văzută ca fiind prea volatilă și prea ușor de manipulat pentru a putea fi utilizată ca și o estimare pentru valoarea unui activ. Cu atât mai mult pare a fi lipsită de încredere estimarea bazată pe fluxurile așteptate în viitor din utilizarea unui activ. Concret, metoda estimării valorii juste are la bază încasările viitoare sau cele prezente, și nu plățile trecute, care pot să aibă influențe asupra rezultatului anual. De asemenea, poate îngreuna contabilizarea datoriilor, pentru care trebuie să se țină seama de scadența și de caracteristicile financiare. Totuși, costul istoric nu poate reflecta valori de piață. Argumentul principal și general acceptat pentru această afirmație este nevoia de obiectivitate și conservatorismul contabil, adică prudența. Nimeni nu poate fi absolut sigur că un activ poate fi vândut la valoarea sa de piață estimată.

Cu toate acestea, costul istoric conduce la o subevaluare sistematică a activelor având în vedere că nu ține seama de efectele creșterii prețurilor de piață. În plus, valoarea justă are un caracter „mult mai universal” decât costul istoric, deoarece el este influențat de particularități datorate dreptului contabil și fiscal local.

1.9. Criticile aduse în contextul crizei financiare din 2008-2010

În contextul crizei financiare din 2008-2010, evaluarea la valoarea justă a fost criticată de mai mulți experți financiari și economici, deoarece a contribuit la intensificarea crizei financiare.

În timpul perioadei de boom economic, multe instituții financiare au utilizat evaluarea la valoarea justă pentru a evalua activele lor, inclusiv activele bazate pe credite ipotecare. Aceasta a permis băncilor să raporteze profituri ridicate și să obțină finanțare la costuri reduse. Cu toate acestea, în timpul crizei financiare, valorile activelor s-au prăbușit, iar băncile au fost forțate să-și recunoască pierderile, ceea ce a dus la falimentul unora dintre ele.

Criticii evaluării la valoarea justă susțin că această metodă a accentuat problemele din sistemul financiar în timpul crizei. Unii au argumentat că evaluarea la valoarea justă a creat o volatilitate excesivă în raportarea financiară, făcând dificilă evaluarea financiară a băncilor și încrederea investitorilor în acestea. Alții au susținut că evaluarea la valoarea justă a fost o cauză directă a crizei, deoarece a permis băncilor să raporteze profituri fictive și să se angajeze într-un comportament riscant.

În general, evaluarea la valoarea justă a fost criticată pentru că a accentuat problemele sistemului financiar și a crescut riscul de instabilitate financiară. În urma crizei financiare, s-au propus și implementat mai multe reforme în ceea ce privește evaluarea la valoarea justă, inclusiv reglementări mai stricte și o mai mare transparență în raportarea financiară.

Studiu de caz

2.1. Exemplul 1 – Evaluarea la valoarea justă a unui teren

Exemplul 1 ilustrează aplicarea conceptelor premisei de evaluare privind cea mai intensă și cea mai bună utilizare pentru activele nefinanciare.

O entitate dobândește un teren într-o combinație de întreprinderi. Terenul este amenajat în prezent pentru utilizare industrială ca locație a unei fabrici. Se presupune că utilizarea actuală a terenului reprezintă cea mai intensă și cea mai bună utilizare a sa, cu excepția cazului în care piața sau alți factori sugerează o utilizare diferită. Terenurile învecinate au fost amenajate recent pentru utilizare rezidențială, ca locații pentru blocuri de apartamente. În urma acelor amenajări și a modificărilor de amplasare și a altor modificări făcute pentru a facilita acele amenajări, entitatea determină că terenul utilizat în prezent ca locație a unei fabrici ar putea fi amenajat ca locație pentru utilizare rezidențială (adică pentru blocuri de apartamente), deoarece participanții de pe piață ar lua în considerare potențialul amenajării terenului pentru utilizarea rezidențială atunci când stabilesc prețul acestuia.

Cea mai intensă și cea mai bună utilizare a terenului ar fi determinată prin compararea ambelor valori de mai jos:

- (a) valoarea terenului conform amenajării actuale pentru utilizarea industrială (adică terenul va fi folosit combinat cu alte active, cum ar fi fabrica, sau cu alte active și datorii).
- (b) valoarea terenului ca locație vacantă pentru utilizarea rezidențială, luând în considerare costurile de demolare a fabricii și alte costuri (inclusiv incertitudinea legată de măsura în care entitatea va putea converti activul pentru utilizarea alternativă) necesare pentru transformarea terenului într-o locație vacantă (adică terenul va fi utilizat de participanții de pe piață în mod individual).

Cea mai intensă și cea mai bună utilizare a terenului ar fi determinată pe baza celei mai mari valori dintre cele două. În situațiile care implică evaluări imobiliare, determinarea celei mai intense și celei mai bune utilizări ar putea lua în considerare factori legați de operațiunile fabricii, inclusiv activele și datoriile acesteia.

2.2. Exemplul 2 – Piața cea mai avantajoasă

Exemplul 2 ilustrează utilizarea datelor de intrare de nivelul 1 pentru a evalua valoarea justă a unui activ comercializat pe diferite piețe active la prețuri diferite.

Un activ este vândut pe două piețe active diferite la prețuri diferite. O entitate încheie tranzacții pe ambele piețe și poate accesa prețul de pe acele piețe pentru activul respectiv la data de evaluare. Pe Piața A, prețul care ar fi primit este de 26 u.m., costurile de tranzacționare pe acea piață sunt de 3 u.m. și costurile pentru transportarea activului la acea piață sunt de 2 u.m. (adică valoarea netă care ar fi primită ar fi de 21 u.m.). Pe Piața B, prețul care ar fi primit este de 25 u.m., costurile de tranzacționare pe acea piață sunt de 1 u.m. și costurile pentru transportarea activului la acea piață sunt de 2 u.m. (adică valoarea netă care ar fi primită ar fi de 22 u.m.).

Dacă Piața A este piața principală a activului (adică piața cu cel mai mare volum și nivel de activitate pentru activ), valoarea justă ar fi evaluată utilizând prețul care ar fi primit pe acea piață, după ce sunt luate în calcul costurile de transport (24 u.m.).

Dacă niciuna dintre piețe nu este piața principală a activului, valoarea justă a activului ar fi evaluată utilizând prețul de pe piața cea mai avantajoasă. Piața cea mai avantajoasă este piața care maximizează valoarea care ar fi obținută pentru vânzarea activului după ce s-au luat în calcul costurile de tranzacționare și costurile de transport (adică valoarea netă care ar fi primită pe piețele respective).

Deoarece entitatea ar maximiza valoarea netă care ar fi primită pentru activ pe Piața B (22 u.m.), valoarea justă va fi evaluată utilizând prețul de pe acea piață (25 u.m.) minus costurile de transport (2 u.m.), rezultând o valoare justă de 23 u.m. Deși costurile de tranzacționare sunt luate în calcul atunci când se determină care piață este cea mai avantajoasă, prețul utilizat pentru evaluarea valorii juste a activului nu este ajustat pentru acele costuri (deși este ajustat pentru costurile de transport).

Concluzie

Contabilitatea, precum alte științe, este încă nedescoperită în întregime, rămânând multe lucruri de cercetat și analizat. Procedul de evaluare la valoarea justă a adus date mai exacte și mai de actualitate, permițând companiilor să își cunoască adevărata lor valoare.

Credem că valoarea justă rămâne un concept important, definitiv al normelor contabile actuale. Ea le conferă calități noi, de reflectare a realității economice privind entitatea și activele sale; face să crească rolul profesionistului contabil, care devine un veritabil consultant al entității, implicându-se în gestiunea acesteia, și care poate oferi comunicări relevante către piața de capital și alți utilizatori ai informației contabile.

Evaluarea la valoarea justă și IFRS 13 sunt importante în contabilitate, deoarece permit entităților să raporteze informații financiare precise și relevante, care pot fi utilizate de investitori și de alți utilizatori ai informațiilor financiare, pentru a lua decizii informate cu privire la investiții.

Iar ca orice procedeu important, acesta a primit atât aprecieri cât și critici, având numeroase avantaje, dar și dezavantaje.

Bibliografie

- Deaconu A, Valoarea Justă Concept Contabil, Editura Economică, 2009, București;
- IASB (International Accounting Standards Board), International Financial Reporting Standards, 2017, Londra;
- IASB (International Accounting Standards Board), Conceptual Framework for Financial Reporting, 2018, Londra;
- PKF Internation, Interpretation and application of IFRS Standards, Editura John Wiley & Sons Inc, 2020, New Jersey.